Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 706 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leoonse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 april 2026 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 21 mei 2026 met refertenummer 138966.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig uit Sierra Leone. Ze bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) een visum gezinshereniging werd toegekend.

Op 24 mei 2022 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 7 juni 2022 van een F-kaart.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als dochter van de Belg S. M. met wie ze zich vestigde.

Op 22 december 2022 werd door de toenmalige verblijfsgemeente van betrokkene het voorstel gedaan om haar te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Die schrapping werd op 13 februari 2023 voltrokken.

Op 9 maart 2026 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie te schetsen, waarop ze de volgende documenten heeft overgemaakt:
- Mailverkeer met P. V.
- Verklaring historiek verblijf en familiale situatie
- Attest VLOS vzw
- Tewerkstellingsattesten + individuele rekeningen 2022, 2023, 2024 en 2025 SYNERGIE
- Attest geen steun OCMW Lokeren en OCMW Sint-Niklaas
- Bijlage 37
- Mailverkeer met stad Lokeren
- Overzicht gevolgde cursussen
- Attest Dr. D.
- Mail advocaat.

Op 13 april 2026 werd een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.
Voorna(a)m(en): F.
Nationaliteit: Sierra Leone
Geboortedatum: (…)2001
Geboorteplaats: Bo Town
Identificatienummer in het Rijksregister:2 (…) verklaart te verblijven te: (…)

Reden van de beslissing:
Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Ze werd op 24.05.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 07.06.2022 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als dochter van de Belg S. M. ((…)) met wie ze zich vestigde.
Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 22.12.2022 werd door de toenmalige verblijfsgemeente van betrokkene het voorstel gedaan om haar te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Die schrapping werd op 13.02.2023 voltrokken.
Betrokkenes advocaat haalt terecht aan dat samenwoonst met de referentiepersoon geen vereiste om te kunnen spreken van een gezinscel, en dus gezamenlijke vestiging, met een Belgische ouder. Echter moet er, om te kunnen spreken over een gezinscel met een Belgisch familielid, wél sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Er zou nog sprake zijn van contacten met haar vader, maar deze worden niet aangetoond. Integendeel, in het dossier liggen elementen voor waaruit blijkt dat betrokkene nadat ze de woning van haar vader verliet hoofdzakelijk op zichzelf of de non-profit was aangewezen om in haar behoeften te voldoen. Zo leest men in het document "Historiek van verblijf en familiale situatie" dat betrokkene ongeveer 7 maanden bij haar vader heeft gewoond. Na die periode zou een "breuk" zijn ontstaan, waardoor betrokkene de woning diende te verlaten. De vader van betrokkene zou van de sociale huisvestingsmaatschappij een brief hebben ontvangen met de melding dat betrokkene de woning diende te verlaten onder dreiging van gerechtelijke procedures. Die bewuste brief werd niet overgemaakt.
Verder verklaart betrokkene dat zij na het verlaten van de gezinswoning geen stabiele verblijfplaats had. Ze zou tijdelijk bij vrienden hebben verbleven, dan weer dakloos zijn geweest, en buiten hebben geslapen. Daarnaast legt betrokkene een brief van VLOS voor waarin verklaard wordt dat ze sedert december 2022 regelmatig bij hen komt voor materiële hulp en advies.
Indien er effectief nog sprake zou zijn geweest van een gezinscel, dan mag van betrokkene verwacht worden dat zij stukken kan voorleggen waaruit zou kunnen blijken dat haar vader bijvoorbeeld met haar op zoek ging naar een geschikte woning, haar financieel of materieel heeft ondersteund, haar mee zou hebben geholpen om haar administratieve situatie te regulariseren enz. Er ligt echter niet eens een verklaring van betrokkenes vader voor. Gelet op de verklaringen van betrokkene over haar woonstsituatie, de brief van VLOS en het gebrek aan bewijzen dat er, nadat betrokkene de woning van haar vader verliet, nog sprake zou zijn geweest van enige vorm van afhankelijkheid tegenover haar vader, is het niet onredelijk te stellen dat er sedert 22.12.2022, datum waarop het voorstel werd gedaan om betrokkene van het adres van haar vader te schrappen, geen sprake meer is van een gezinscel met de Belg. Betrokkenen zijn sedert dan niet meer gezamenlijk gevestigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 09.03.2026 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 11.03.2026. De volgende stukken werden voorgelegd:

- *Mailverkeer met P. V.*
- *Verklaring historiek verblijf en familiale situatie*
- *Attest VLOS vzw.*
- *Tewerkstellingsattesten + individuele rekeningen 2022, 2023, 2024 en 2025 SYNERGIE*
- *Attest geen steun OCMW Lokeren en OCMW Sint-Niklaas*
- *Bijlage 37*
- *Mailverkeer met stad Lokeren*
- *Overzicht gevolgde cursussen*
- *Attest Dr. D.*
- *Mail advocaat*

Ook met de stukken die betrokkene heeft overgemaakt bij haar verzoeken tot herinschrijving van 06.10.2025 en 02.03.2026 werd rekening gehouden.
De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 07.04.2026 geen nieuwe documenten meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:
Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij liet zich op 06.04.2022 inschrijven bij haar vader te Sint Niklaas. Zoals hierboven werd uiteengezet, kan niet uit het dossier of de door betrokkene aangereikte stukken blijken dat er sedert 22.12.2022 nog sprake zou zijn van enige afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon, bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkene is dus geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest met haar Belgische vader. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus niet op haar van toepassing.
Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Ze geeft zelf aan dat de "breuk" er zou zijn gekomen door problemen van administratieve aard, eerder dan van familiale aard. Al laat zij wel na dat ook effectief te bewijzen.
Het is hoe dan ook redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er ligt een attest voor van Dr. D. waaruit blijkt dat betrokkene vanaf september 2023 regelmatig op raadpleging kwam voor medische ondersteuning, maar van enige actuele medische aandoening is geen sprake.
Uit het dossier kan niet eenduidig blijken wanneer betrokkene naar België kwam. Haar visum gezinshereniging was geldig vanaf 02.02.2022 en betrokkene schreef zich in op 06.04.2022 te Sint-Niklaas. Er kan dan ook besloten dat zij nu ongeveer vier jaar in België verblijft, wat nog een relatief korte periode is.
Gezien betrokkene het grootste deel van haar leven in Sierra-Leone heeft vertoefd - ze was 21 jaar toen ze naar België kwam - is het niet onredelijk te stellen dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Sierra-Leoonse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin ze banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing.
Betrokkene bevindt zich thans in een bijzonder precaire economische situatie. Blijkens opzoekingen in de DOLSIS databank op 13.04.2026 is betrokkene sedert 30.07.2025 niet meer tewerkgesteld. Daarvoor was betrokkene sedert december 2022 hoofdzakelijk via uitzendarbeid aan het werk. Evenmin kan uit het dossier blijken dat betrokkene een zelfstandige activiteit zou voeren. Over welke inkomsten betrokkene thans wél beschikt, wordt niet door haar geduid. Waar aangenomen kan worden dat betrokkenes tewerkstelling in het gedrang kwam door haar administratieve situatie, moet opgemerkt worden dat het zich eigen maken van de administratieve regels van het land waar men verblijft integraal deel uitmaakt van het integratieproces.

Betrokkene werd in februari 2023 ambtshalve geschrapt en heeft voor zover ons bekend is pas in oktober 2025 voor de eerste keer stappen ondernomen bij de stad Sint-Niklaas om haar administratieve situatie te regulariseren.

Betrokkene heeft naast taallessen ook tal van andere cursussen gevolgd (ICT, wiskunde, Latijns schrift) maar dit heeft zich tot op vandaag niet vertaald in stabiele tewerkstelling.
Dat betrokkene thans geen steun geniet van het OCMW, doet geen afbreuk aan het feit dat zij zich in een precaire economische situatie bevindt, nu zij niet aantoont over welke inkomsten ze dan wel kan beschikken.
Verder volgde betrokkene zoals gesteld taallessen. Uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij niet verder is geraakt dan de module Breakthrough 4. Het betreft hier een onderdeel van de eerste richtgraad dewelke dient behaald te worden om te slagen voor het verplichte inburgeringstraject (https://www.vlaanderen.be/opleidingsdatabank/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1). Daarnaast volgde betrokkene ook lessen maatschappelijke oriëntatie. Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene het inburgeringsattest nog niet heeft behaald en dit ondanks het feit dat ze reeds vier jaar in België verblijft. Zulks blijkt uit de mail van E. C. van het Agentschap Integratie en Inburgering van 02.10.2025 dat bij het eerste verzoek tot herinschrijving van betrokkene werd gevoegd. Ze heeft ondanks haar verblijf van vier jaar in het Rijk dus nog niet eens de eerste prille stappen in haar integratieproces voltooid. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.
Er werd hierboven reeds uiteengezet dat er niet kan blijken uit het dossier dat er nog sprake zou zijn van een gezinscel van betrokkene met haar Belgische vader. Er zou nog contact zijn, maar dat wordt niet met concrete bewijzen aangetoond. Betrokkene maakt geen gewag van enige relatie of van andere gezinsleden met wie zij er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Van minderjarige kinderen is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.
Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de redelijke termijn, en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Ten eerste moet worden opgemerkt dat de beslissing van DVZ werd genomen op 13 april 2026, dit terwijl de schrapping van het adres van de vader werd voltrokken op 13 februari 2023. DVZ neemt zelfs de datum van het voorstel tot schrapping in rekening, zijnde 22 december 2022.

Dit wil zeggen dat DVZ 3 jaar en 4 maand heeft gewacht om het verblijf van verzoekster in te trekken. Dit is allesbehalve redelijk. De lange tijd verstreken tussen 22 december 2022 (voorstel tot schrapping) en 13 april 2026 (beslissing beëindiging verblijf verzoekster) creëert legitieme verwachtingen in hoofde van verzoekster dat haar verblijf in België niet meer in vraag zal worden gesteld.

DVZ dient steeds te handelen binnen een redelijke termijn. Het stilzitten van de Dienst Vreemdelingenzaken in deze is allesbehalve redelijk, om niet te zeggen uiterst onzorgvuldig en manifest in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.
Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen, voorspelbaar en consistent moet beslissen, geen onnodige onzekerheid mag creëren over de verblijfsstatus van een vreemdeling en geen beslissingen mag nemen die de legitieme verwachtingen van de vreemdeling schenden.

Wanneer een overheid een beslissing moet nemen, zoals wanneer de DVZ moet oordelen over een het verblijfsrecht van een vreemdeling, moet ze deze nemen binnen een redelijke termijn. Dat geldt wanneer de wet geen beslissingstermijn voorziet waarvan overschrijding een gevolg heeft.

De verplichting om te beslissen binnen een redelijke termijn is een algemeen rechtsbeginsel. Het roept voor de overheid een verplichting in het leven waarvan iedereen met een persoonlijk en rechtstreeks belang de schending ingeroepen kan worden voor de hoven en rechtbanken. Welke termijn redelijk is, moet in het concrete geval bepaald worden rekening houdend met de elementen eigen aan de zaak: de complexiteit, de noodzakelijke opzoekingen, eventuele urgentie, het gedrag van de bestuurde en elke rechtvaardiging die de beslissing vertraagt heeft en waarvan de overheid bewijs levert.

In casu toont de Belgische Staat hier niet dat de situatie van verzoekster bijzonder complex was, noch dat het gedrag van verzoekster de beslissing heeft vertraagd (door bijvoorbeeld uitstel te vragen of door nieuwe elementen aan te brengen), noch dat de kwestie van het geschil bijzonder was.

Daarentegen lijkt het erop dat de Belgische Staat na drie jaar stilzitten in actie is gekomen, niettegenstaande het feit dat de schrapping reeds meer dan drie jaar was voltrokken. De reden van deze plotse beslissing is verzoekster dan ook onbekend.

Zij viel dan ook compleet uit de lucht toen zij — na drie jaar lang mee te draaien als volwaardig lid van de maatschappij — opeens te horen kreeg dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Hetgeen verzoekster in België reeds heeft opgebouwd de voorbije jaren, valt nu plotsklaps weg.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de Belgische Staat, die meer dan drie jaar wachtte om de situatie van verzoekster te onderzoeken, haar plicht om te beslissen binnen een redelijke termijn niet heeft gerespecteerd (Hof van beroep Brussel — 2012/AR/115 — 16/06/2014).”

3.1.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, geen specifieke vervaltermijn oplegt waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot beëindiging van verblijf dient te nemen nadat kennis werd genomen van feiten die aanleiding kunnen geven tot een heronderzoek van het verblijfsrecht. Er wordt enkel wettelijk bepaalt dat er slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf. A contrario kan hieruit worden afgeleid dat wanneer er binnen de periode van vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht, dit binnen een redelijke termijn is geschied.

Het loutere verloop van tijd heeft bovendien niet tot gevolg dat de overheid haar bevoegdheid verliest om de rechtmatigheid of de voorwaarden van een verblijfsrecht te onderzoeken en, indien daartoe aanleiding bestaat, een beslissing te nemen.

Hoe dan ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier (stuk 28) dat de Dienst Vreemdelingenzaken pas op 9 maart 2026 door de stad Sint-Niklaas op de hoogte werd gesteld dat de verzoekende partij op 13 februari 2023 werd afgevoerd en dit naar aanleiding van een vraag tot herinschrijving. Op 11 maart 2026 werd de verzoekende partij reeds aangeschreven om haar situatie toe te lichten. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken getalmd heeft om de situatie te onderzoeken.

Daarnaast kan het rechtszekerheidsbeginsel niet aldus worden uitgelegd dat een vreemdeling een verworven recht zou verkrijgen op het behoud van een verblijfstitel enkel omdat gedurende een bepaalde periode geen beslissing werd genomen. Het beginsel van wettigheid vereist integendeel dat de overheid kan optreden wanneer blijkt dat de voorwaarden voor verblijf niet langer vervuld zijn.

Verder toont de verzoekende partij niet concreet aan welk nadeel zij heeft geleden als gevolg van het tijdsverloop.

Evenmin maakt zij aannemelijk dat de administratie bij haar uitdrukkelijke, ondubbelzinnige en rechtmatig gewekte verwachtingen heeft gecreëerd dat haar verblijfsrecht definitief niet meer ter discussie zou worden gesteld.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn wegens een schending van het beginsel van de redelijke termijn of van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Dat verzoekster op 7 juni 2022 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, volgend op haar procedure gezinshereniging op grond van artikel 4obis Vw. met haar Belgische vader, de heer M. S.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Overeenkomstig art. 42quater, §4 Vw. is de voorwaarde van gezamenlijke vestiging niet meer van toepassing indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 23.996 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel mag aantonen dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, zoals bedoeld in art. 42quater, §4, eerste lid, 4° Vw.

Het is ook aan DVZ om hier een zorgvuldige onderzoek te voeren en na te gaan of de voormelde bepaling van toepassing kan zijn op verzoekster.

Aangezien artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid die verweerder toekomt om toepassing te maken van deze bepaling beperkt, kan van een zorgvuldige overheid worden verwacht dat deze in de situatie zoals deze zich voordoet in voorliggende zaak, verifieert of verzoekster op zelfstandige basis haar verblijfsrecht kan behouden.

In casu blijkt noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder enig verder onderzoek heeft verricht naar de toepasbaarheid van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en dit ondanks het feit dat er belangrijke aanwijzingen waren dat deze wetsbepaling weldegelijk van toepassing was.

2.2.2.
Dat artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet stelt dat, wanneer iemand zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, het verblijfsrecht niet wordt ingetrokken.

In casu stelt de bestreden beslissing m.b.t. dit punt het volgende:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Zij geeft zelf aan dat de “breuk” er zou zijn gekomen door problemen van administratieve aard, eerder dan van familiale aard. Al laat zij wel na dat ook effectief te bewijzen. Het is hoe dan ook redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, lid 1, 4° eveneens niet van toepassing is.”

Dat wat betreft het criterium ‘schrijnende situatie’ er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en-appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze voorwaarde levert.

2.2.3.
Dat de bestreden beslissing evenwel ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat zij aan de voorwaarde van art. 42quater, §4,lid 1, 4° Vw. voldoet.

Dat verzoekster immers wel degelijk in een bijzonder schrijnende situatie verkeert, door toedoen van de beslissing van verweerder.

Als kind en jongvolwassene heeft zij namelijk in Sierra Leone niets opgebouwd om naar terug te keren. Zij heeft haar leven uitgebouwd in België, met de steun van haar vader. Verzoekster legt bewijs voor van de vele cursussen die zij gevolgd heeft en het werk dat zij de afgelopen jaren reeds verricht heeft.

Ondanks het feit dat zij inderdaad haar inburgeringstraject niet heeft afgerond, heeft verzoekster in België de afgelopen jaren gewerkt en een sociaal netwerk opgebouwd. De inspanningen die zij levert blijken onmiskenbaar uit de stukken die werden voorgelegd.

Zij werd gedwongen de woning van haar vader te verlaten door administratieve redenen, volledig buiten haar eigen wil om, of die van haar vader. Dat dit nu, drie jaar later, tegen haar gebruikt wordt met het oog op een terugkeer naar Sierra Leone, is op Z'n minst schrijnend te noemen.

De bestreden beslissing heeft dan ook geen rekening gehouden met de door verzoekster voorgelegde bewijzen, minstens werd geen afdoende motivering gegeven waarom met deze documenten geen rekening kan gehouden houden, waardoor de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Dat verweerder minstens de schrijnende situatie van verzoekster op een onzorgvuldige wijze heeft onderzocht, (te lezen: niet heeft onderzocht maar louter is uitgegaan van veronderstellingen) waardoor er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr.196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr.222.953, RvS 28juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur — en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel — impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat in casu artikel 42quater, (4, lid 1, 4° Vw. geschonden werd, nu verzoekster zich wel degelijk in een schrijnen de situatie bevindt, waarbij zij door de Belgische overheid niet toegelaten wordt bij haar vader te wonen, doch dit door verweerder geëist wordt om haar verblijfsrecht in België te behouden.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster en, naast een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.2.4.
Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.*

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van

18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek — algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.2.5.

Dat de bestreden beslissing geenszins redelijk is, nu verzoekster heeft aangetoond dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt zoals beschreven in art. 42quater, §4, lid 1, 4° Vw., nu zij volgens de Belgische instanties niet kan samenwonen met haar vader (anders verliest deze zijn woning) maar dit anderzijds wel geëist wordt van haar als voorwaarde om haar verblijfsrecht te behouden. Nota bene bouwt verzoekster al jaren haar leven op in België, zonder dat verweerder hier ook maar enige opmerking over heeft, tot zij plots, na jaren, een beslissing ontvangt dat haar verblijfsrecht in België beëindigd wordt.

Dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde documenten dan ook zorgvuldig en aandachtig onderzocht én aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet voldoet aan de uitzondering vit art. 42quater, §4,lid 2, 4° Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat ten tijde van de bestreden beslissing het volgende bepaalt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
(…)
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (…)"

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing niet betwist in zoverre deze stelt "*Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als dochter van de Belg S. M. ((…)) met wie ze zich vestigde. Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 22.12.2022 werd door de toenmalige verblijfsgemeente van betrokkene het voorstel gedaan om haar te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Die schrapping werd op 13.02.2023 voltrokken.",* evenmin betwist de verzoekende partij dat zij niet meer gezamenlijk gevestigd is met haar vader. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet om haar verblijf te beëindigen.

Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing verder terecht aanhaalt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan de verzoekende partij een schrijven gericht werd waarin haar wordt meegedeeld dat er een onderzoek gevoerd wordt naar het behoud van haar verblijfsrecht, en waarbij zij wordt uitgenodigd de volgens haar relevante stukken en elementen voor te leggen.

De verzoekende partij betoogt in haar tweede middel dat volgens haar noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enig verder onderzoek heeft verricht naar de toepasbaarheid van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en dit ondanks het feit dat er volgens de verzoekende partij belangrijke aanwijzingen

waren dat deze wetsbepaling wel degelijk van toepassing was. De verzoekende partij bevindt zich volgens haar immers wel degelijk in een bijzonder schrijnende situatie, door toedoen van de beslissing van de verwerende partij.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij de volgende concrete motieven van de bestreden beslissing niet op enige concrete wijze betwist:

"*Thans is de situatie echter volledig gewijzigd. Op 22.12.2022 werd door de toenmalige verblijfsgemeente van betrokkene het voorstel gedaan om haar te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Die schrapping werd op 13.02.2023 voltrokken.*
Betrokkenes advocaat haalt terecht aan dat samenwoonst met de referentiepersoon geen vereiste om te kunnen spreken van een gezinscel, en dus gezamenlijke vestiging, met een Belgische ouder. Echter moet er, om te kunnen spreken over een gezinscel met een Belgisch familielid, wél sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Er zou nog sprake zijn van contacten met haar vader, maar deze worden niet aangetoond. Integendeel, in het dossier liggen elementen voor waaruit blijkt dat betrokkene nadat ze de woning van haar vader verliet hoofdzakelijk op zichzelf of de non-profit was aangewezen om in haar behoeften te voldoen. Zo leest men in het document "Historiek van verblijf en familiale situatie" dat betrokkene ongeveer 7 maanden bij haar vader heeft gewoond. Na die periode zou een "breuk" zijn ontstaan, waardoor betrokkene de woning diende te verlaten. De vader van betrokkene zou van de sociale huisvestingsmaatschappij een brief hebben ontvangen met de melding dat betrokkene de woning diende te verlaten onder dreiging van gerechtelijke procedures. Die bewuste brief werd niet overgemaakt.
Verder verklaart betrokkene dat zij na het verlaten van de gezinswoning geen stabiele verblijfplaats had. Ze zou tijdelijk bij vrienden hebben verbleven, dan weer dakloos zijn geweest, en buiten hebben geslapen. Daarnaast legt betrokkene een brief van VLOS voor waarin verklaard wordt dat ze sedert december 2022 regelmatig bij hen komt voor materiële hulp en advies.
Indien er effectief nog sprake zou zijn geweest van een gezinscel, dan mag van betrokkene verwacht worden dat zij stukken kan voorleggen waaruit zou kunnen blijken dat haar vader bijvoorbeeld met haar op zoek ging naar een geschikte woning, haar financieel of materieel heeft ondersteund, haar mee zou hebben geholpen om haar administratieve situatie te regulariseren enz. Er ligt echter niet eens een verklaring van betrokkenes vader voor.",
"Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 09.03.2026 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 11.03.2026. De volgende stukken werden voorgelegd:
- *Mailverkeer met P. V.*
- *Verklaring historiek verblijf en familiale situatie*
- *Attest VLOS vzw.*
- *Tewerkstellingsattesten + individuele rekeningen 2022, 2023, 2024 en 2025 SYNERGIE*
- *Attest geen steun OCMW Lokeren en OCMW Sint-Niklaas*
- *Bijlage 37*
- *Mailverkeer met stad Lokeren*
- *Overzicht gevolgde cursussen*
- *Attest Dr. D.*
- *Mail advocaat*

Ook met de stukken die betrokkene heeft overgemaakt bij haar verzoeken tot herinschrijving van 06.10.2025 en 02.03.2026 werd rekening gehouden.
De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 07.04.2026 geen nieuwe documenten meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:
Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij liet zich op 06.04.2022 inschrijven bij haar vader te Sint Niklaas. Zoals hierboven werd uiteengezet, kan niet uit het dossier of de door betrokkene aangereikte stukken blijken dat er sedert 22.12.2022 nog sprake zou zijn van enige afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon, bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkene is dus geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest met haar Belgische vader. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus niet op haar van toepassing.
Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Ze geeft zelf aan dat de "breuk" er zou zijn gekomen

door problemen van administratieve aard, eerder dan van familiale aard. Al laat zij wel na dat ook effectief te bewijzen.",
"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er ligt een attest voor van Dr. D. waaruit blijkt dat betrokkene vanaf september 2023 regelmatig op raadpleging kwam voor medische ondersteuning, maar van enige actuele medische aandoening is geen sprake.
Uit het dossier kan niet eenduidig blijken wanneer betrokkene naar België kwam. Haar visum gezinshereniging was geldig vanaf 02.02.2022 en betrokkene schreef zich in op 06.04.2022 te Sint-Niklaas. Er kan dan ook besloten dat zij nu ongeveer vier jaar in België verblijft, wat nog een relatief korte periode is.
Gezien betrokkene het grootste deel van haar leven in Sierra-Leone heeft vertoefd - ze was 21 jaar toen ze naar België kwam - is het niet onredelijk te stellen dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Sierra-Leoonse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin ze banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing.
Betrokkene bevindt zich thans in een bijzonder precaire economische situatie. Blijkens opzoekingen in de DOLSIS databank op 13.04.2026 is betrokkene sedert 30.07.2025 niet meer tewerkgesteld. Daarvoor was betrokkene sedert december 2022 hoofdzakelijk via uitzendarbeid aan het werk. Evenmin kan uit het dossier blijken dat betrokkene een zelfstandige activiteit zou voeren. Over welke inkomsten betrokkene thans wél beschikt, wordt niet door haar geduid. Waar aangenomen kan worden dat betrokkenes tewerkstelling in het gedrang kwam door haar administratieve situatie, moet opgemerkt worden dat het zich eigen maken van de administratieve regels van het land waar men verblijft integraal deel uitmaakt van het integratieproces. Betrokkene werd in februari 2023 ambtshalve geschrapt en heeft voor zover ons bekend is pas in oktober 2025 voor de eerste keer stappen ondernomen bij de stad Sint-Niklaas om haar administratieve situatie te regulariseren.

Betrokkene heeft naast taallessen ook tal van andere cursussen gevolgd (ICT, wiskunde, Latijns schrift) maar dit heeft zich tot op vandaag niet vertaald in stabiele tewerkstelling.
Dat betrokkene thans geen steun geniet van het OCMW, doet geen afbreuk aan het feit dat zij zich in een precaire economische situatie bevindt, nu zij niet aantoont over welke inkomsten ze dan wel kan beschikken. Verder volgde betrokkene zoals gesteld taallessen. Uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij niet verder is geraakt dan de module Breakthrough 4. Het betreft hier een onderdeel van de eerste richtgraad dewelke dient behaald te worden om te slagen voor het verplichte inburgeringstraject (https://www.vlaanderen.be/opleidingsdatabank/nederlands-tweede-taal-richtgraad-1). Daarnaast volgde betrokkene ook lessen maatschappelijke oriëntatie. Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene het inburgeringsattest nog niet heeft behaald en dit ondanks het feit dat ze reeds vier jaar in België verblijft. Zulks blijkt uit de mail van E. C. van het Agentschap Integratie en Inburgering van 02.10.2025 dat bij het eerste verzoek tot herinschrijving van betrokkene werd gevoegd. Ze heeft ondanks haar verblijf van vier jaar in het Rijk dus nog niet eens de eerste prille stappen in haar integratieproces voltooid. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.
Er werd hierboven reeds uiteengezet dat er niet kan blijken uit het dossier dat er nog sprake zou zijn van een gezinscel van betrokkene met haar Belgische vader. Er zou nog contact zijn, maar dat wordt niet met concrete bewijzen aangetoond. Betrokkene maakt geen gewag van enige relatie of van andere gezinsleden met wie zij er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Van minderjarige kinderen is geen sprake."

Aangezien de verzoekende partij voormelde motieven niet op enige concrete wijze betwist, blijven zij overeind.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij van mening is dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt zoals bepaald bij artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :
(…)
4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;"

De verzoekende partij is echter van mening dat het de houding van de verwerende partij is, namelijk doordat die haar verblijfsrecht beëindigt, die ervoor zorgt dat zij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt zoals bepaald in voormeld artikel. Uit de bewoordingen van voormelde bepaling blijkt echter duidelijk dat niet bedoeld wordt dat de verwerende partij zou moeten nagaan of de verzoekende partij in een zgn. volgens haar 'schrijnende' situatie terecht zou komen wanneer haar verblijfsrecht beëindigd zou worden, maar wel dat de verzoekende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing in een bijzonder schrijnende situatie bevond in de zin van voormelde bepaling. Een dergelijke bijzonder schrijnende situatie heeft bovendien enkel betrekking op een situatie van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat er in casu sprake was van een dergelijke situatie.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden heeft de bestreden beslissing dan ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk zou moeten verlaten, laat staan terugkeren naar Sierra Leone. Dit onderdeel van het tweede middel mist feitelijke grondslag.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

"Dat, ten gevolge van de aan verzoekster betekende beslissing, zij niet in België kan verblijven en hierdoor van haar vader wordt gescheiden. Dat zij bovendien zal worden gedwongen haar leven dat zij hier opgebouwd heeft achter te laten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven ,zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 22juli 2001, K. en T./Finland, $150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, $29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar Belgische vader vormen al jarenlang een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster inderdaad een gezinsleven in België heeft. Niettegenstaande het feit dat verzoekster niet langer op hetzelfde adres verblijft als haar vader, houden zij steeds contact en onderhouden wel degelijk een familiale band. Onder één dak wonen is geen vereiste voor het bestaan van een gezinsleven.

23.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, 637).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 21 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 20 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 20 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkele afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven. Men gaat er foutief van uit dat, omdat zij niet meer op hetzelfde adres ingeschreven zijn, er geen sprake kan zijn van een gezinsleven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.3.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM g oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), $ 113; EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, $ 52; EHRM g oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), $ 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), $ 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, $ 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit vit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.4.
Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat het feit dat de bestreden beslissing geen directe verwijderingsmaatregel bevat, hieraan niets afdoet. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (ECHR, Guide on the case-law ofthe European Convention on Human Rights — Immigration, 31 augustus 2020 Update, p. 23 24).

De grenzen tussen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een 'fair balance'-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds (EHRM, 26 april 2018, Hoti v/Kroatië, $122; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse v/Nederland, $106).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol : de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op het privé- en gezinsleven te ontzeggen (RvV, RvV, 1juli 2021, nr. 257.594).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van schending van artikel 8 EVRM."

3.3.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk geen verwijderingsmaatregel bevat. De bestreden beslissing betreft immers een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden 'zonder' bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Aangezien de bestreden beslissing op zich dus niet tot gevolg kan hebben dat de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten, kan zij evenmin een schending van enig privé- of familieleven in België tot gevolg hebben.

Los daarvan toont de verzoekende partij niet aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar vader.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu blijft de verzoekende partij in gebreke om dit aan te tonen. Zij stelt enkel dat zij nog contact heeft met haar vader, hetgeen overigens niet concreet wordt aangetoond.

De verzoekende partij kan de schending van artikel 8 van het EVRM in casu dan ook niet dienstig aanvoeren. In het licht van deze vaststelling maakt zij evenmin de schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Het derde middel is om die reden niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op acht september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU